

Datum van
inontvangstneming

:

20/01/2026

Geanonimiseerde versie

Vertaling

T-845/25 – 1

Zaak T-845/25

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

17 november 2025

Verwijzende rechter:

Landgericht Köln (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

13 november 2025

Verzoekende partijen:

ZB

JG

YZ

TA

BX

Verwerende partij:

Ryanair DAC

Landgericht Köln

Beslissing

In het geding

[OMISSIS]

heeft de 11. Zivilkammer van het Landgericht Köln (rechter in tweede aanleg Keulen)

NL

op 13 november 2025

[OMISSIS]

als volgt beslist:

1. De behandeling van de zaak wordt geschorst.
2. Aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt krachtens artikel 267 VWEU de volgende vraag over de uitlegging van het Unierecht voorgelegd:

Moeten artikel 4 en artikel 2, onder j), van verordening (EG) nr. 261/2004 aldus worden uitgelegd dat ook dan sprake is van een instapweigering die grond voor compensatie oplevert, wanneer de passagier de toegang tot de vlucht wordt geweigerd op basis van het ticket dat hij voor de vlucht heeft gekocht en waarmee hij beschikt over een bevestigde boeking overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de verordening, maar hij op de vlucht wordt vervoerd op basis van een ticket dat hij na de instapweigering nieuw heeft gekocht?

I.

1. Verzoekers vorderen van verweerster onder meer een compensatie van 400 EUR per persoon, vermeerderd met rente, op grond van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (hierna: „verordening (EG) nr. 261/2004”).

Dit berust op de volgende feiten:

Verzoekers hadden tickets gekocht voor vlucht FR1140 die verweerster op 10 juli 2022 van Keulen/Bonn naar Sevilla moest uitvoeren, voor een prijs van 917,96 EUR. Verweerster bevestigde de boeking. Verzoekers waren tijdig vóór het vertrek van geboekte vlucht FR1140 op de luchthaven aanwezig. Het vervoer met de oorspronkelijk geboekte tickets werd echter geweigerd. Verzoekers moesten een nieuwe boeking maken voor een prijs van 1.271,25 EUR om vlucht FR1140 te kunnen nemen, en werden op basis van deze laatste boeking op de vlucht vervoerd. De afstand tussen Keulen en Sevilla bedraagt meer dan 1.500 km.

Verzoekers hebben verweerster gedagvaard tot terugbetaling van de ticketkosten ten bedrage van 1.271,25 EUR en tot betaling van een compensatie van 400,00 EUR per persoon. In hoger beroep is alleen nog de compensatiebetaling in het geding.

2. Het Amtsgericht (rechter in eerste aanleg, Duitsland) heeft de vordering met betrekking tot de compensatieclaims afgewezen. In dit verband heeft de rechter ter motivering van zijn beslissing aangegeven dat er geen sprake was van een

2

instapweigering in de zin van artikel 4 van de passagiersrechtenverordening, aangezien verzoekers op de geplande vlucht waren vervoerd, zij het pas na boeking van een nieuw ticket. Een uitlegging die in overeenstemming is met het doel en de strekking van de verordening, vereist geen toekenning van rechten op terugbetaling die verder gaan dan de bewoordingen, aangezien verzoekers hun bestemming tijdig hadden bereikt en de kosten van de tickets wegens niet-nakoming van de verplichtingen van de vervoersovereenkomst vergoed hadden gekregen.

3. Met het hoger beroep zetten verzoekers hun vordering tot betaling van een compensatie van 400,00 EUR per persoon voort.

Zij voeren aan dat aan de voorwaarde van instapweigering reeds was voldaan door de weigering van vervoer op basis van de oorspronkelijk geboekte tickets.

Verweerster concludeert tot verwerping van het hoger beroep.

II.

De beslissing over het hoger beroep hangt af van de prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) middels beantwoording van de in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag.

1. De vraag is relevant voor de beslechting van het geding. Voor het geval dat het Hof de prejudiciële vraag bevestigend beantwoordt, moet het hoger beroep in de onderhavige zaak worden toegewezen en moet verweerster worden veroordeeld tot betaling aan verzoekers van 400,00 EUR per persoon. Indien de prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, moet het hoger beroep tegen het vonnis van het Amtsgericht worden verworpen.

a) De verwijzende rechter betwijfelt of een recht van verzoekers op compensatie wegens instapweigering op grond van artikel 4, lid 3, juncto artikel 7, lid 1, onder [b)], van de passagiersrechtenverordening als enige in aanmerking te nemen grond kan worden afgewezen, aangezien verweerster verzoekers op zich niet het vervoer op vlucht FR1140 heeft geweigerd, maar dit slechts afhankelijk heeft gesteld van de aankoop van nieuwe tickets, en verzoekers uiteindelijk na de aankoop van nieuwe tickets op de geplande vlucht zijn vervoerd.

De uitlegging van de regel die ten grondslag lag aan de beslissing van het Amtsgericht, volgens welke deze regel slechts van toepassing is indien de passagiers daadwerkelijk niet op de geplande vlucht worden vervoerd, is twijfelachtig. Het is juist dat een instapweigering volgens de passagiersrechtenverordening (EG) nr. 261/2004 veronderstelt dat een passagier daadwerkelijk en definitief de toegang tot een vlucht wordt geweigerd. Hieruit volgt echter niet noodzakelijkerwijs dat er enkel sprake kan zijn van een instapweigering wanneer de passagier de toegang tot de vlucht in zijn geheel wordt geweigerd. Integendeel, er kan ook sprake zijn van een instapweigering wanneer de passagier de toegang tot de vlucht definitief wordt geweigerd op basis

van het ticket dat hij voor de vlucht heeft gekocht en waarmee hij overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de passagiersrechtenverordening over een bevestigde boeking beschikt. De definitie in artikel 2, onder j), van de passagiersrechtenverordening, volgens welke onder „instapweigering” wordt verstaan weigering om passagiers op een vlucht te vervoeren, hoewel zij zich voor instappen hebben gemeld volgens de voorwaarden van artikel 3, lid 2, zonder dat de instapweigering is gebaseerd op redelijke gronden zoals redenen die te maken hebben met gezondheid, veiligheid of beveiliging, of ontoereikende reisdocumenten, laat dit onbeantwoord. Bovendien zou artikel 4 van de passagiersrechtenverordening een aanwijzing voor een dergelijke uitlegging kunnen bieden, omdat daarin wordt aangegeven dat de luchtvaartmaatschappij die de vlucht uitvoert, in de eerste plaats vraagt „of er vrijwilligers zijn die hun boekingen willen opgeven”.

b) Naar het oordeel van de verwijzende rechter is de onderhavige situatie ook niet vergelijkbaar met die van de beslissing van het Bundesgerichtshof in zijn uitspraak van 25 februari 2023 – X ZR 25/22 (NJW-RR 2023, 827). In de zaak bij het BGH werd de passagier namelijk daadwerkelijk vervoerd op basis van het door hem overgelegde ticket, zij het tegen betaling van een toeslag; hij hoefde de vlucht echter niet opnieuw te boeken om te worden vervoerd. In het onderhavige geval moesten verzoekers een nieuwe boeking maken om hun bestemming te kunnen bereiken. Het gaat hier waarschijnlijk om de overlast en het ongemak die gepaard gaan met de instapweigering als zodanig en het opnieuw organiseren van het vervoer, die de wetgever in het algemeen en onafhankelijk van de concrete omstandigheden van het individuele geval wil compenseren. Men kan zich afvragen of de wetgever deze overlast en dit ongemak als minder compensabel beschouwt wanneer passagiers geen andere vlucht hoeven te boeken, maar de mogelijkheid hebben om dezelfde vlucht opnieuw te boeken. Hiertegen zou kunnen pleiten dat het recht op compensatie in het geval van een instapweigering wordt gehandhaafd, ongeacht of de passagiers hun eindbestemming met vertraging bereiken; een vertraging wordt niet genoemd als voorwaarde voor het recht op compensatie in het geval van instapweigering.

2. Bijgevolg hangt het succes van het hoger beroep af van de uitlegging van artikel 4, lid 3, en artikel 2, onder j), van verordening (EG) nr. 261/2004. Hierbij is de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht niet zo evident, dat redelijkerwijs geen ruimte voor twijfel kan bestaan (zie arrest van het Hof, C-283/81 [OMISSIS] – Cilfit).

[OMISSIS]